

Arrest

nr. 269 526 van 8 maart 2022
in de zaak X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen Sneha X en X, op 22 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 20 september 2021 en 21 september 2021, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 oktober 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 april 2020 dient verzoekster voor zichzelf en voor haar 2 minderjarige kinderen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Nederlandse stiefvader.

Op 13 oktober 2020 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij het arrest van 2 maart 2021 met nummer 250 263 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen.

1.2. Op 26 maart 2021 dient verzoekster voor zichzelf en voor haar 2 minderjarige kinderen een nieuwe aanvraag in, in functie van dezelfde referentiepersoon. Op 20 september 2021 werd ten aanzien van verzoekster een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.03.2021 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): W.

Nationaliteit: S.

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger.

Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar Nederlandse stiefvader, de genaamde H.R. (RR [...]) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

-Attest OCMW Antwerpen dd. 04.05.2021 op naam van de referentiepersoon en betrokkenen waaruit blijkt dat ze tot op datum van attest geen financiële steun hebben aangevraagd.

-Op naam van de referentiepersoon: Bijlage -Model-Werkgeversverklaring dd. 16.06.2021+ verschillende arbeidsovereenkomsten van de tewerkstelling bij de firma K. nv+ jaaropgave over het jaar 2019+loonfiches van de maanden november 2019 tot februari 2020 + april 2020 tot juni 2020+ april 2021 tot mei 2021

- Document van het Kantongerecht in het eerste Kanton dd. 23.04.2018

-Document Inspectie der Direkte Belastingen dd. 11.02.2020 waaruit blijkt dat betrokkene in 2019 'geen zuiver' inkomen heeft genoten

-Document Inspectie der Direkte Belastingen dd. 10.05.2021 waaruit blijkt dat betrokkene over 2018 geen zuiver inkomen heeft genoten+ 10.05.2021: geen zuiver inkomen heeft genoten over 2019 + geen zuiver inkomen heeft genoten over 2020

-Document MI-GLIS dd. 17.02.2020+ dd.21.05.2020 waaruit blijkt dat uit onderzoek in de openbare registers niet is gebleken dat enig onroerend goed of een beperkt zakelijk recht op naam van betrokkene staat geregistreerd.

-Document Geschiedenis Western Union 22.01.2020 : geen gegevens van de zender terug te vinden en kan dus niet mee in overweging worden genomen
-bewijzen geldverzendingen via Suri-Change van de referentiepersoon naar betrokkene tussen de periode 29.07.2017 tot 27.01.2018
-Brief van Western Union dd. 14.05.2021 gericht aan de referentiepersoon + overzicht geldverzendingen aan betrokkene in de periode van 13.05.2016 tot 19.12.2019
- Brief van Western Union dd.08.06.2021 gericht aan de echtgenote van de referentiepersoon + overzicht geldverzendingen aan betrokkenen in de periode van 15.04.2016 tot 01.12.2019
- Documenten van verzendingen pakketten via J.S.A. (via zeevracht) van de referentiepersoon naar betrokkene op 27.03.2017 + 24.08.2015 + 06.05.2019 + 21.04.2018 + 31.08.2019 + 30.11.2015 + 27.06.2015

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, deze is niet aangetoond. Betrokkene legt enkele attesten voor (MI-GLIS dd. 17.02.2020+21.05.2020) waaruit blijkt dat uit onderzoek in de openbare registers niet is gebleken dat enig onroerend goed of een beperkt zakelijk recht op naam van betrokkene staat geregistreerd. Uit het paspoort blijkt dat betrokkene het Schengengrondgebied (Nederland) is ingereisd op 15.12.2019. Dit attest werd dus opgemaakt nadat betrokkene Suriname heeft verlaten. De relevantie van het attest kan dus niet worden vastgesteld. Niets sluit uit dat ze haar eigendommen heeft verkocht voor vertrek naar het buitenland. Daarnaast werden er verschillende documenten voorgelegd van de Inspectie der Direkte Belastingen waaruit blijkt dat betrokkene in 2018-2019- 2020 geen zuiver inkomen heeft genoten. Echter, het is niet omdat men geen belastingen heeft betaald, dat men geen inkomen had, mogelijks ging het over inkomen dat niet belastbaar is/was, dat niet hoeft te worden aangegeven of heeft betrokkene nagelaten haar inkomen aan te geven.

Wat betreft de bewijzen dat betrokkene geld en goederen heeft ontvangen van de referentiepersoon en diens echtgenote dient opgemerkt te worden dat aangezien haar onvermogen niet afdoende is aangetoond, niet kan worden gesteld dat zij van deze storting/goederen afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien. Deze schenkingen kunnen gebeurd zijn in een totaal andere context. Het is niet omdat er geld werd opgestuurd, alsook bij gelegenheid een pakje, dat betrokkene er op was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat betrokkene haar burgerlijke staat als 'onbekend' wordt omschreven. Betrokkene is moeder van twee kinderen, niets sluit bijgevolg uit dat zij in haar land van origine gehuwd is en haar echtgenoot (ook) bestaansmiddelen had en heeft. Van volwassen partners mag worden verwacht dat zij elkaar ten laste hebben en gezamenlijk instaan voor hun gezin, zonder daarbij afhankelijk te moeten zijn van hun ouders. In uitzonderlijke situaties gebeurt het natuurlijk wel, maar behoudens het bewijs van het tegendeel is het redelijk uit te gaan van de zelfstandigheid van volwassenen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 17.04.2020 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn.

Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

1.3. Op 21 september 2021 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ten aanzien van verzoeksters minderjarige dochter. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.03.2021 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): S.T.

Nationaliteit: S.

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Op 26.03.2021 deed betrokkene een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse stiefgrootvader zijnde H.R. (RR [...]) in toepassing van artikel 40 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien de aanvraag van haar moeder, de genaamde M.W., werd geweigerd door middel van een bijlage 20 op 20.09.2021 wordt ook de aanvraag van betrokkene zelf geweigerd. Bovendien heeft niet de referentiepersoon maar de moeder het bewaarrecht heeft over het kind. De voorwaarden van art. 40bis, §2, eerste lid, 3° zijn niet voldaan. Het is in het belang van het kind om zijn moeder te volgen.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 bis wordt aan betrokkene geweigerd.

Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

1.4. Op 21 september 2021 wordt tevens een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ten aanzien van verzoeksters minderjarige zoon. Dit is de derde bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.03.2021 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): I.
Nationaliteit: S.
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [...]
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Op 26.03.2021 deed betrokkene een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse stiefgrootvader zijnde H.R. (RR [...]) in toepassing van artikel 40 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien de aanvraag van haar moeder, de genaamde M.W., werd geweigerd door middel van een bijlage 20 op 20.09.2021 wordt ook de aanvraag van betrokkene zelf geweigerd. Bovendien heeft niet de referentiepersoon maar de moeder het bewaarrecht heeft over het kind. De voorwaarden van art. 40bis, §2, eerste lid, 3° zijn niet voldaan. Het is in het belang van het kind om zijn moeder te volgen. Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 bis wordt aan betrokkene geweigerd.

Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, HET REDELIJKHEIDS- EN HET VERTROUWENSBEGINSEL: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: EN VAN ARTIKEL 40BIS VAN DE VREEMDELINGENWET

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de stiefdochter van dhr. Hooijkaas, die de Nederlandse nationaliteit heeft. Haar 2 minderjarige kinderen zijn dus de stiefkleinkinderen van de referentiepersoon.

Op 26.03.2021 deed verzoekster, samen met haar minderjarige kinderen, opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd ingediend nadat de vorige aanvraag werd afgewezen door verwerende partij, waarna verzoekster in beroep ging bij Uw Raad, doch haar beroep werd niet gegrond verklaard.

Verzoekster vervulde dan ook haar dossier.

De aanvraag werd evenwel opnieuw geweigerd, waarbij verwerende partij opnieuw stelt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van voornoemd wetsartikel.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die heb begeleid en zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

6.

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van ‘het ten laste zijn’ bewezen. Zij heeft haar dossier geactualiseerd en vervolledigd na het tussengekomen arrest van de RvV.

Om te beginnen werden er maar liefst 10 bewijzen van geldverzendingen overgemaakt via Suri-Change (stuk 5) en 41 bewijzen van geldverzendingen via Western Union (stuk 6); in totaal dus 51 (!) geldverzendingen. In het kader van huidige aanvraag werd, om tegemoet te komen aan de kritiek bij de vorige aanvraag, een duidelijke overzichtslijst van de geldverzendingen via Western Union voorgelegd, waaruit duidelijk blijkt wie de afzender was van deze verzendingen.

Een deel van deze geldverzendingen gebeurde door de referentiepersoon zelf. Een ander deel gebeurde door de echtgenote van de referentiepersoon, doch dit mag geen bezwaar vormen. Deze echtgenote en de referentiepersoon vormen immers een gehuwd koppel met een gemeenschappelijk vermogen. Zie bv. in deze zin: RvS 14 juni 2016, arrest nr.235.050, waarin werd beslist dat de echtgenote van de referentiepersoon niet ernstig als een derde kan worden beschouwd en dat er zodoende wel degelijk ook rekening dient te worden gehouden met geldverzendingen vanuit haar naam.

Er werden tevens bewijzen van pakketverzendingen (i.e. materiële steun) voorgelegd (stuk 7), waarvan verwerende partij zelf stelt dat deze gebeurden door de referentiepersoon aan verzoekster.

In de thans bestreden beslissingen worden de geldverzendingen en de pakketverzendingen an sich inhoudelijk niet betwist door verwerende partij, doch stelt men dat - omdat de onvermogenheid van verzoekster niet zou zijn aangetoond (quod non, zie infra) - er niet is aangetoond dat verzoekster effectief op deze gelden/pakketten was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.

Hieronder zal evenwel blijken dat verzoekster effectief onvermogen was in het land van herkomst (geen inkomsten, geen onroerende goederen).

In casu werden er dus in een ruime periode voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging gelden overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster.

Dit geeft blijk van een effectieve financiële en materiële ondersteuning vanwege de referentiepersoon.

Verzoekster heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon en dat er dus een financiële afhankelijkheidsrelatie bestaat, in die zin dat verzoekster (en haar minderjarige kinderen) financieel wordt onderhouden door de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Het betreffen immers regelmatige overschrijvingen, waaruit een effectieve steun blijkt.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Uit de voorgelegde stukken blijkt dus zeer duidelijk een financiële afhankelijkheid. Gelet op de hieronder aangetoonde onvermogensheid, wordt bijgevolg ook aangetoond dat verzoekster deze steun nodig had om in haar levensonderhoud, en dat van haar kinderen, te voorzien.

7.

Verzoekster toonde tevens haar onvermogensheid in het land van herkomst op afdoende wijze aan.

In de thans bestreden beslissing aanvaardt verwerende partij dit niet, waardoor ook de financiële/materiële steun niet wordt aanvaard, daar men stelt dat verzoekster niet heeft afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was en er dus ook niet kon worden aangetoond of zij de financiële steun vanwege de referentiepersoon nodig had om in haar levensonderhoud te voorzien.

Nochtans legde verzoekster 2 attesten voor waaruit blijkt dat zij vanaf haar geboorte nooit enig onroerend goed heeft bezit in het land van herkomst (stuk 8).

Verwerende partij stelt dat deze attesten niet aanvaard kunnen worden; ze zijn opgemaakt na het vertrek uit Suriname en er wordt dus niet uitgesloten dat verzoekster haar eigendommen niet zou verkocht hebben voor vertrek.

Deze motivering getuigt van een gebrekkig onderzoek, daar 1 van deze 2 attesten duidelijk vermeld (men hoeft het attest eenvoudigweg te lezen om dit vast te stellen) dat verzoekster vanaf haar geboorte geen enkele onroerende eigendom heeft gehad in Suriname, waarmee dus wel degelijk wordt uitgesloten dat verzoekster ooit een eigendom heeft bezit.

Verzoekster heeft dus dit aspect van de onvermogensheid dus wel degelijk op ontegensprekelijke wijze aangetoond; het tegendeel stellen maakt een schending uit van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarnaast legde verzoekster tevens attesten voor waaruit blijkt dat zij geen inkomsten heeft in het land van herkomst (jaren 2018-2019) (stuk 9). Verwerende partij stelt dat het niet is omdat men geen belastingen betaalt het niet betekent dat men geen inkomsten heeft verworven.

Indien men legale inkomsten verwerkt heeft de fiscus hier wel degelijk weet van en betreffen het inkomsten die moeten worden aangegeven! Verzoekster heeft het bewijs hiervan geleverd. Verwachten van haar dat zij het bewijs levert van het niet moeten betalen van belastingen van (onofficiële want niet aan te geven) inkomsten die zij niet heeft genoten, is iets onmogelijks verwachten van verzoekster.

De bewijslast ligt bij haar in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten.

Verzoekster heeft met andere woorden haar onvermogensdood in het land van herkomst aangetoond. Verwerende partij had alle stukken moeten betrekking in haar beslissing en heeft hiermee dus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden.

8.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, wenst verzoekster tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende (stuk 10).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen/pakketverzendingen en de attesten van onvermogensdood, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften (en die van haar minderjarige kinderen) kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoekster heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat zij (en haar minderjarige kinderen) financieel afhankelijk is (zijn) van de referentiepersoon omdat zij onvermogensdood is (zijn) in het land van herkomst. Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.

9.

Verwerende partij stelt ook nog dat verzoekster haar burgerlijke staat 'onbekend' zou zijn en er dus niet uitgesloten wordt dat zij in het land van herkomst gehuwd zou zijn en dat deze echtgenoot dus voldoende bestaansmiddelen zou hebben.

Opnieuw getuigt die van een gebrekkig onderzoek.

Immers, zowel in het kader van vorige aanvraag als van huidige aanvraag legde verzoekster de nodige bewijzen neer waaruit blijkt dat zij in Suriname is gescheiden van de vader van haar kinderen (stuk 11). Het echtscheidingsvonnis en de notariële volmacht met toestemming van de vader werden hiertoe neergelegd, wat bovendien ook blijkt uit pagina 1 van de thans bestreden beslissing waarin het echtscheidingsvonnis mee wordt opgelijst door verwerende partij!

10.

Tot slot heeft verzoekster tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster en de kinderen inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werden de volgende stukken voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst en loonfiches van de referentiepersoon (stuk 12);
- Attesten OCMW waaruit blijkt dat zowel de referentiepersoon als verzoekers geen financiële steun genieten (stuk 13);
- Aansluiting ziektekostenverzekering; hun kosten op dit vlak zijn dus sowieso gedekt (stuk 14).

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoekster en de 2 kinderen ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat hij dit reeds jaren doet zonder enig probleem.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing."

2.2. Waar verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de voormelde beginselen van openbaar bestuur, dient te worden beoordeeld in het licht van artikel 40bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing genomen werd. Voormelde bepaling luidt als volgt:

*"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
[...]*

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”.

In casu wijst verzoekster terecht naar de relevante rechtspraak dienaangaande van het Hof van Justitie in de arresten *Jia* (HvJ 9 januari 2007, *Jia t. Migrationsverket*, C-1/05) en *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, *Flora May Reyes t. Migrationsverket*, C-423/12).

In het arrest *Jia* stelt het Hof:

“35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 43).

36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen van de Gemeenschap – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).

37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.”

40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35).”

Uit de voormelde paragrafen blijkt samengevat dat de hoedanigheid van “ten laste” zijn, voortvloeit uit een feitelijke situatie van materiële ondersteuning door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (*in casu* de Nederlandse schoondochter) of door haar echtgenoot. Het Hof stelt dat het niet van belang is waarom op die steun een beroep wordt gedaan, een uitlegging die voortvloeit uit het beginsel dat het vrij verkeer van werknemers ruim moet worden uitgelegd. *In casu* moet de gemachtigde beoordelen of verzoekster, als familielid in opgaande lijn, gezien haar economische en sociale situatie niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien. Die noodzaak aan materiële steun moet in het land van herkomst bestaan. De gemachtigde moet volgens dit arrest zijn bevoegdheid op dit vlak uitoefenen met inachtneming van de fundamentele vrijheden en van de nuttige werking van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de unieburgers en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken.

In het arrest *Reyes* stelt het Hof als volgt:

“23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem

noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen."

In dit arrest *Reyes* worden de richtlijnen van het arrest *Jia* bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom beroep wordt gedaan op ondersteuning aangezien de bepalingen waarin zoals in Richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van de unieburgers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd. Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.

Zoals in de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven moest verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, aantonen dat zij in het land van herkomst of origine ten laste was van haar Nederlandse stiefvader. In het kader van haar aanvraag legde verzoekster de volgende stukken neer:

- (1) Attest OCMW Antwerpen dd. 04.05.2021 op naam van de referentiepersoon en betrokkenen waaruit blijkt dat ze tot op datum van attest geen financiële steun hebben aangevraagd;
- (2) Op naam van de referentiepersoon: Bijlage - Model- Werkgeversverklaring dd. 16.06.2021 + verschillende arbeidsovereenkomsten van de tewerkstelling bij de firma K. nv + jaaropgave over het jaar 2019 + loonfiches van de maanden november 2019 tot februari 2020 + april 2020 tot juni 2020 + april 2021 tot mei 2021;
- (3) Document van het Kantongerecht in het eerste Kanton dd. 23.04.2018;
- (4) Document Inspectie der Direkte Belastingen dd. 11.02.2020 waaruit blijkt dat betrokkene in 2019 'geen zuiver ' inkomen heeft genoten;
- (5) Document Inspectie der Direkte Belastingen dd. 10.05.2021 waaruit blijkt dat betrokkene over 2018 geen zuiver inkomen heeft genoten + 10.05.2021: geen zuiver inkomen heeft genoten over 2019 + geen zuiver inkomen heeft genoten over 2020;
- (6) Document MI-GLIS dd. 17.02.2020 + dd.21.05.2020 waaruit blijkt dat uit onderzoek in de openbare registers niet is gebleken dat enig onroerend goed of een beperkt zakelijk recht op naam van betrokkene staat geregistreerd;
- (7) Document Geschiedenis Western Union 22.01.2020;
- (8) bewijzen geldverzendingen via Suri-Change van de referentiepersoon naar betrokkene tussen de periode 29.07.2017 tot 27.01.2018;
- (9) Brief van Western Union dd. 14.05.2021 gericht aan de referentiepersoon + overzicht geldverzendingen aan betrokkene in de periode van 13.05.2016 tot 19.12.2019;
- (10) Brief van Western Union dd.08.06.2021 gericht aan de echtgenote van de referentiepersoon + overzicht geldverzendingen aan betrokkenen in de periode van 15.04.2016 tot 01.12.2019;
- (11) Documenten van verzendingen pakketten via J.S.A. (via zeevracht) van de referentiepersoon naar betrokkene op 27.03.2017 + 24.08.2015 + 06.05.2019 + 21.04.2018 + 31.08.2019 + 30.11.2015 + 27.06.2015.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft besloten dat verzoekster op grond van de documenten die zij overmaakte om het ten laste zijn aan te tonen, niet afdoende heeft aangetoond dat zij effectief onvermogen was. Verweerder stelt dat bij gebrek aan afdoende bewijzen van onvermogen, niet kan worden verondersteld dat verzoekster effectief afhankelijk was van de stortingen om in haar basisbehoeften te voorzien.

Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is

van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verweerder mag dus wel verwachten dat verzoekster dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie *supra Jia*, § 40).

In casu blijkt dat verzoekster twee verklaringen neerlegde van de Inspectie der Direkte Belastingen (stukken 4 en 5), waarin wordt vastgesteld dat verzoekster in 2018, 2019 en 2020 geen “zuiver” inkomsten had in Suriname. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het feit dat verzoekster geen belastingen diende te betalen niet uitsluit dat zij wel degelijk een inkomen genoot. Verweerder motiveert dat verzoekster een inkomen genoten kan hebben dat niet hoeft te worden aangegeven of dat door verzoekster niet aangegeven werd. Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de burgerlijke staat van verzoekster onbekend is en dat er niet uitgesloten kan worden dat zij in haar land van herkomst gehuwd is en haar echtgenoot ook bestaansmiddelen heeft.

Uit de neergelegde stukken blijkt duidelijk dat verzoekster in 2018, 2019 en 2020 geen belastbaar inkomen genoot. Verweerder erkent dit, doch motiveert hij in de bestreden beslissing dat het niet is omdat verzoekster geen belastingen heeft betaald dat zij geen inkomen had. Er wordt gemotiveerd dat verzoekster mogelijks over een inkomen beschikt dat niet belastbaar is/was en dat niet hoeft aangegeven te worden of dat verzoekster heeft nagelaten om aan te geven. Verzoekster stelt zich de vraag hoe zij anders had kunnen aantonen dat zij geen inkomsten heeft dan met een officieel uittreksel waaruit blijkt dat zij geen belastingen diende te betalen, bij gebrek aan inkomsten. Zij voert aan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, dat zij dan ook heeft aangetoond dat de steun van de referentiepersoon wel degelijk noodzakelijk was om in haar basisbehoeften te voorzien.

Noch in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier wordt verduidelijkt waarom verweerder, ondanks de neergelegde stukken, oordeelde dat er redelijke twijfel bestaat over het feit dat verzoekster een (onbelastbaar) inkomen genoot in haar land van herkomst.

Waar verweerder in de eerste beslissing motiveert dat het niet uitgesloten kan worden dat verzoekster gehuwd is in haar land van herkomst, legde verzoekster inderdaad geen attest voor waaruit blijkt dat zij ongehuwd is. Zij legt enkel een vonnis neer van de kantonrechter van 23 april 2018 waaruit blijkt dat zij niet langer gehuwd is met de vader van haar kinderen. Doch waar verweerder motiveert dat verzoekster mogelijks een nieuwe echtgenoot heeft die misschien over voldoende bestaansmiddelen beschikt, wordt er niet verduidelijkt waarop dit vermoeden is gesteund en beperkt verweerder zich aldus tot een loutere veronderstelling.

Indien verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, ondanks de voorlegde stukken, oordeelde dat er redelijke twijfel bestaat over het feit of verzoekster al dan niet over een inkomen of voldoende bestaansmiddelen beschikt, kwam het hem toe om bijkomende bewijzen te vragen aan verzoekster. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verweerder een dergelijke vraag heeft gesteld.

In de nota met opmerkingen motiveert verweerder dat verzoekster niet aantoont dat het voor haar onmogelijk is om op basis van andere stukken, bijvoorbeeld rekeninguittreksels, inzage te voorzien in haar inkomenssituatie. De Raad dient echter op te merken dat dit een *post factum* motivering is.

Aangaande de attesten van het Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie van 17 februari 2020 en 21 mei 2020 (stuk 6), motiveert verweerder dat deze opgesteld werden op het ogenblik dat verzoekster reeds in de Schengenzone verbleef waardoor de relevantie van deze attesten niet kan worden vastgesteld. Daarenboven kan er volgens verweerder niet worden uitgesloten dat verzoekster haar eigendommen verkocht voor haar vertrek naar het buitenland. De Raad dient echter vast te stellen dat deze motivering onvoldoende is om de eerste bestreden beslissing te dragen. Daarenboven vermeldt het attest van 21 mei 2020 uitdrukkelijk dat er vanaf de geboorte tot 21 mei 2020 geen onroerend goed of zakelijk recht op verzoeksters naam staat geregistreerd.

De Raad dient vast te stellen dat verweerder, in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, *in casu* de negatieve bewijslast met betrekking tot verzoeksters onvermogen onredelijk hoog heeft gelegd en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om haar onvermogensheid aan te tonen terzijde heeft geschoven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

2.3. Uit de lezing van de tweede en derde bestreden beslissingen blijkt dat deze steunen op de weigeringsbeslissing die werd afgeleverd ten aanzien van verzoekster. Aangezien de vernietiging van de eerste bestreden beslissing zich opdringt, dienen ook de tweede en derde bestreden beslissingen vernietigd te worden.

Het enig middel is, in aangegeven mate, gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2021 en 21 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT